

ĐỆ TỬ QUY VÀ TU HỌC PHẬT PHÁP

Giám định Lão Pháp Sư Tịnh Không

Chủ giảng thầy Thái Lễ Húc

Giảng từ ngày 6/3/2005 đến ngày 13/03/2005 tại Tịnh Tông Học Hội Australia

TẬP 21

Kính thưa sư phụ, kính thưa chư vị pháp sư, chư vị đồng tu, A Di Đà Phật!

Khi này chúng ta có nhắc tới Tả Công nhìn thấy Sử Khả Pháp rất vui mừng, bởi vì ông đã chọn được một nhân tài rường cột cho đất nước, sau đó Tả Công và Sử Khả Pháp cùng làm quan trong triều, cùng nhau cống hiến cho triều đình. Bởi vì lúc đó là cuối thời nhà Minh, hoạn quan nắm quyền, Tả Công bị hoạn quan hãm hại nhốt vào trong ngục. Một khi vào ngục cũng tương đương sẽ gặp rất nhiều sự hành hạ, như là nghiêm hình đánh đập, cho nên Sử Khả Pháp rất lo lắng, lo sợ lão sư ở trong ngục không biết sẽ gặp phải sự hãm hại như thế nào, cho nên Sử Khả Pháp nghĩ hết mọi cách để đi thăm lão sư. Tả Công quả thực bị hành hình khá nghiêm trọng, họ dùng thanh sắt nung nóng ấn vào mắt, còn từ đầu gối trở xuống cũng bị cắt đi. Sử Khả Pháp lòng nóng như lửa đốt, đi cầu xin lính coi ngục, lính coi ngục bị tâm hiểm thảo của ông đối với lão sư làm cảm động, gợi ý ông nguy trang thành bộ dạng của người nhặt rác để len vào trong ngục.

Khi Sử Khả Pháp vào được ngục, từ từ bước tới chỗ Tả Công, khi ông nhìn thấy thân thể của Tả Công, ông không cảm lòng được mà khóc lớn, chạy tới trước mặt Tả Công. Tả Công mặc dù không mở được mắt nhưng tai vẫn có thể nghe được, nghe thấy âm thanh của Sử Khả Pháp, ông vô cùng cảnh giác, dùng hai tay banh mắt ra, mắt sáng như đuốc nhìn Sử Khả Pháp. Tả Công nói: thân phận của con là gì? Là rường cột của đất nước, con làm sao có thể để chính mình rơi vào chốn nguy hiểm như vậy? Thay vì để cho những gian thần kia hãm hại con, chi bằng bây giờ ta đánh chết con. Nói xong Tả Công nhặt một hòn đá ở bên cạnh ném về phía Sử Khả Pháp, Sử Khả Pháp thấy lão sư giận dữ như vậy liền mau chóng rời đi. Mọi người cảm thấy tại sao Tả Công lại tức giận như vậy? Lo lắng cho sự an nguy của học trò, lo sợ tiền đồ của đất nước sẽ bị ảnh hưởng, cho dù ông đang phải chịu sự đau đớn như vậy nhưng vẫn không hề nghĩ cho chính mình, vẫn suy nghĩ cho đất nước, suy nghĩ cho học trò của mình.

Sau khi Tả Công qua đời, Sử Khả Pháp cũng thường đảm nhận vị trí quan trọng của đất nước, lãnh binh ra ngoài. Lúc ông lãnh binh ra ngoài đều không ngủ ở trên

giường, để cho quân lính chia thành ba nhóm, ông cùng quân lính luân phiên dựa lưng vào nhau nghỉ ngơi, canh gác. Quân lính nhìn thấy như vậy cũng rất đau lòng, họ nói với ông: đại nhân, ngài làm như vậy sức khỏe sẽ không chịu nổi. Sử Khả Pháp nói với quân lính: nếu như ta đi ngủ, đúng lúc quân địch tới bao vây, khiến cho đất nước gặp tổn hại, vậy thì ta có lỗi với đất nước, càng có lỗi với lão sư của ta. **Lão sư dạy luôn phải suy nghĩ cho đất nước, Sử Khả Pháp đích thực không dám quên, cho nên sự báo đáp tốt nhất của chúng ta dành cho sư trưởng đó là y giáo phụng hành.**

Đức Phật sau khi giảng kinh ở cung trời Đao Lợi xong liền xuống trần gian, có một vị tì kheo ni tranh chạy tới trước, bà nói: ta là người đầu tiên thấy đức Phật. Đức Phật nói với bà: con không phải là người đầu tiên thấy ta, Tu Bồ Đề là người đầu tiên thấy ta, bởi vì Tu Bồ Đề nhìn thấy chư pháp thực tướng, Tu Bồ Đề có thể phụng hành theo lời dạy bảo của ta, như vậy mới thực sự nhìn thấy lão sư. **Chúng ta đi theo sư trưởng học tập, tâm phải theo ngài chứ không phải chỉ có thân theo ngài, chỉ cần tâm chúng ta tương ưng với tâm của sư trưởng, vậy thì lúc nào chúng ta cũng là học sinh ngoan.** Sư trưởng cũng dạy chúng ta, phải xem kinh Vô Lượng Thọ là kịch bản cuộc đời của chúng ta, bốn mươi tám nguyện là nguyện của chúng ta. Khi tâm của chúng ta, nguyện của chúng ta, giải của chúng ta, hành của chúng ta giống với Phật A Di Đà thì ngay lúc đó chúng ta có thể nỗ lực kiến tạo ra thế giới Tây Phương Cực Lạc.

“Nguyện cho chúng sanh ba ngàn cõi, đều sanh cửu phẩm cõi Tây Phương”, chúng ta phải cảm nhận sâu sắc sự từ bi thương xót của đức Phật. “Nhu Lai vì lòng đại bi vô tận, thương xót ba cõi nên xuất hiện ở đời, tuyên dương giáo pháp là muốn cứu bạt quần sanh, ban cho lợi ích chân thật, khó gặp khó thấy, như hoa ưu-đàm hiếm khi xuất hiện”, sự từ bi vô tận của Như Lai, chúng ta phải cảm nhận sâu sắc, phải để ở trong lòng. **Đức Như Lai ban cho chúng ta lợi ích thật sự, chúng ta phải nắm bắt cho tốt, cái gì là lợi ích thật sự? Đời này thành tựu, đời này thành Phật.** Cho nên “Nếu chúng hữu tình đều thành Phật, hạnh vượt Phổ Hiền lên bờ kia, vì thế các bậc học rộng trí cả, phải tin lời ta dạy như thật; Diệu pháp như thế may được nghe, nên thường niệm Phật sanh hoan hỷ”, quan trọng hơn là hai câu cuối, **“Thọ trì rộng độ dòng sanh tử, Phật gọi người ấy thật bạn lành”.** Chúng ta có duyên gặp được lợi ích chân thật này, chúng ta có nghĩa vụ phải “Thọ trì rộng độ dòng sanh tử”, chúng ta làm như vậy mới là học trò ngoan của đức Phật. Chúng ta phải phổ biến rộng rãi chánh pháp, phổ biến cơ duyên thành tựu đời này cho hàng xóm láng giềng, cho người thân bạn bè.

Mỗi lần Sử Khả Pháp trở về quê hương, trước tiên không phải là trở về nhà, mà ông đi đâu? Tới nhà lão sư trước, mặc dù lão sư không còn nữa, nhưng vẫn còn sư mẫu, còn con cháu đời sau của lão sư, ông đều làm hết khả năng để phụng dưỡng chăm sóc họ. Từ câu chuyện này mà chúng ta cảm nhận được tình nghĩa thầy trò của người thời xưa, mang lại sự cảm động sâu sắc trong lòng chúng ta. Chúng ta thấy người hiền đức phải noi theo, đời này chúng ta gặp được rất nhiều trưởng bối chỉ dạy chúng ta, giúp đỡ chúng ta, chúng ta phải “Lập thân ở đời làm theo đạo lý”, sống cho thật tốt thì trưởng bối sẽ rất hoan hỉ.

Lúc học tiểu học, thành tích của tôi không tốt lắm, học bốn năm mà thành tích lúc lên lúc xuống. Tới năm lớp năm, tôi được phân vào lớp của thầy Diêu, mẹ tôi cũng dạy ở trường tôi học, thầy Diêu hỏi mẹ tôi làm sao để dạy tôi? Mẹ tôi nghĩ một chút rồi nói: đứa trẻ này không thích đọc sách, nhưng mà lại coi trọng thể diện. Coi trọng thể diện có tốt hay không? Không tốt, nhưng mà có thể thuận theo tình thế mà làm. Thầy tôi nghe xong gật đầu nói: tôi biết rồi. Hôm sắp xếp lớp, tất cả học sinh lớp 4 đều có mặt ở sân vận động trường, mười hai thầy cô đứng bên cạnh, sau đó bắt đầu đọc, lớp 5A1, bạn Nguyễn Văn A, bạn học đó liền chạy tới lớp A1; lớp A2, gọi tới ai thì người đó chạy tới; tôi được phân vào lớp A7, học lớp 5A7.

Sau khi phân chia xong, trở về lớp học, thầy Diêu nói với tôi: Thái Lễ Húc, con và hai bạn nữa đi lấy chổi quét cho thầy. Học sinh được thầy gọi tên đều rất vui, có thể giúp đỡ cho thầy, mau chóng chạy đi lấy chổi. Tiếp đó thầy tôi lại nói: Thái Lễ Húc, con dẫn năm bạn đi nhận sách. Chúng tôi lại mau chóng đi nhận sách mới. Sau khi mọi việc đã làm xong, thầy nói với mọi người: nào, chúng ta chọn lớp trưởng, thầy đề xuất bạn Thái Lễ Húc, những bạn khác tùy các em đề xuất. Kết quả bầu chọn như thế nào? Lớp mới cùng lắm quen được ba bốn người, đâu có biết nhiều người, nhưng mà lại nghe được tên của ai? Cứ như vậy tôi lên làm lớp trưởng một cách thuận lợi. Nhưng mà lớp trưởng trong lòng học sinh tiểu học phải là người như thế nào? Đức hạnh và học vấn đều ưu tú, cho nên thành tích của tôi không thể không tốt, nếu không thì rất mất mặt. Thầy giáo không tốn chút công sức nào, cũng không dạy tôi phải chịu khó học tập, vậy mà từ đó trở đi, tên của tôi lúc nào cũng nằm trong top 3 của lớp. Cho nên dạy con trẻ có thể tùy theo khả năng của chúng, sau khi quan sát xong, có thể dùng phương pháp thiện xảo để thành tựu chúng. Cách làm của thầy đã khiến tôi từ đó về sau không còn khiến cha mẹ lo lắng về việc học của tôi nữa.

Sau đó tôi thi đậu làm giáo viên, tôi cũng rất vui vẻ, quay về tìm thầy giáo dạy tiểu học. Tôi ngồi với thầy trong nhà hàng chay, tôi mời thầy đi ăn chay, nhân viên phục vụ đi tới hỏi: chú này là? Tại vì tôi cũng thường đưa mẹ tới nơi này ăn cơm, tôi

giới thiệu với nhân viên phục vụ đây là thầy giáo tiểu học của tôi. Anh nhân viên nghe xong rất hâm mộ, bây giờ vẫn còn liên lạc với thầy giáo dạy tiểu học, còn cùng nhau đi ăn. Khoảng thời gian đó tôi đã bắt đầu nghe Phật pháp, tôi tặng sách “Nhận Thức Phật Giáo”, “Tam Quy Y” của sư trưởng cho thầy tôi. Thầy rất vui vẻ nhận lấy, thầy nói với tôi: từ hôm nay trở đi, thầy có phải nên gọi con là sư huynh không? Tôi nói với thầy; một ngày làm thầy, cả đời làm cha, thầy luôn là thầy con. Trong lòng tôi cảm thấy rằng duyên phận thầy trò có thể là sự hưởng thụ rất cao của cuộc đời.

Tôi còn trao đổi một số kinh nghiệm giảng dạy với thầy, thầy cũng chia sẻ rất nhiều kinh nghiệm quý báu cho tôi. Sau đó tôi tới Hải Khẩu phổ biến văn hóa truyền thống, trải qua một khoảng thời gian tôi mới gọi điện thoại cho thầy, kể cho thầy nghe những gì tôi đang làm ở đại lục. Sau khi nghe tôi kể xong, ở đầu dây bên kia thầy tôi cứ cười suốt, thầy nói: có được học sinh như con, thầy rất vui. Qua đó mà tôi thể hội được, chỉ có hai người không bao giờ đổ kị với thành tựu của bạn, thứ nhất là cha mẹ bạn, còn có sư trưởng của chúng ta. Thực ra đối với sư trưởng, chúng ta cũng không có thứ gì tốt để cúng dường cho ngài, thứ tốt nhất có thể cúng dường cho ngài đó là “Lập thân ở đời làm theo đạo lý”, bản thân chúng ta có thể khiến cho lời dạy bảo của sư trưởng đơm hoa kết trái, làm lợi ích cho gia đình, xã hội, đất nước.

Trước khi làm nghề dạy học, tôi phải đi học lớp ôn thi, vẫn chưa thi đậu làm giáo viên, nhưng trong lòng tôi rất kiên định, một năm chưa thi đậu thì làm thế nào? Thi tiếp một năm nữa; hai năm chưa thi đậu thì thi tiếp một năm nữa, quyết tâm không bỏ cuộc. Cho nên lúc tôi đi học lớp ôn thi thì chỉ còn cách kì thi hơn bốn tháng, rất nhiều bạn học đã chuẩn bị hơn nửa năm, cũng có người thi năm thứ hai, năm thứ ba. Lần đầu tiên thi thử, tôi thiếu hơn 40 điểm mới đậu; lần thứ hai thi thử vẫn thiếu hai mươi điểm; lần thứ ba thi thật, tôi thi đậu mà còn thừa bốn mươi bốn điểm. Thi cử là cuộc chiến tâm lý, phải duy trì bình tĩnh, trong thời gian ôn thi hơn bốn tháng, thực sự là tôi không lo lắng chút nào. Nhưng mà trước hôm thi một ngày tôi lại lo lắng, vẫn là nghiệp chướng hiện tiền, có một trưởng bối đưa tôi đi thi, bởi vì đêm trước tôi ngủ không ngon, tôi cũng không dám uống thuốc an thần. Vừa ra khỏi cửa chuẩn bị đi thi, trưởng bối nhìn sắc mặt tôi xanh xao, chú ngại không dám hỏi, hôm đó thi mấy môn liên tục. Thi xong tôi và chú về nhà, trên đường về nhà chú nói rằng tôi sẽ thi đậu. Tôi hỏi chú tại sao? Chú nói thi môn đầu tiên sắc mặt tôi nhợt nhạt, nhưng sau đó thi tới môn cuối cùng thì sắc mặt hồng hào. Nghiệp chướng dần dần tiêu trừ từng chút một, sau đó tôi thực sự thi đậu.

Đêm trước ngày tôi trở thành giáo viên, ở lớp ôn thi tôi học chung với một người bạn cũ, bạn học tiểu học, đã quen nhau được 20 năm rồi. Tôi với anh hoạn nạn

có nhau, từng cùng nhau chạy xe máy, tôi chở anh lao xuống nương nước, kết quả cánh tay của tôi bị gãy. Có một lần anh bị người ta bắt cóc, hơn ba giờ sáng tôi và ba tôi tới đồn cảnh sát gặp anh. Khi chúng ta đang hoảng loạn lại gặp được bạn tốt, tự nhiên sẽ rơi nước mắt, tình nghĩa giữa anh và tôi rất sâu đậm. Lần đầu tiên trong đời anh quen bạn gái, đã hai mươi mấy tuổi, hai mươi sáu tuổi mới yêu lần đầu, cho thấy bạn của tôi như thế nào? Rất thành thật. Anh cũng chỉ yêu một lần rồi kết hôn luôn. Sau khi có bạn gái anh liền gọi điện thoại cho tôi nói: mình có bạn gái rồi, cậu có thể giúp mình nhìn một chút được không? Tôi cũng rất hoan hỉ: được được, đến nhà mình chơi một lát.

Trong lúc nói chuyện, bạn gái anh hay nói: “cô giáo em nói, cô giáo em nói”, thường xuyên nhắc tới cô giáo tiểu học của mình. Trong lòng tôi nghĩ, nếu đây là đứa trẻ năm sáu tuổi thì cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng mà một người hơn hai mươi tuổi lại mở miệng nói cô giáo của em nói thế này, tôi cảm thấy rất kinh ngạc. Ảnh hưởng mà cô giáo này mang lại, không kém gì cha mẹ của cô, tôi nghe xong liền sanh tâm cung kính với cô giáo của bạn gái anh. Đột nhiên tôi nói: tôi có thể gặp cô giáo của em không? Cô giáo của bạn gái anh đã dạy học hơn ba mươi năm. Bạn gái anh nói được, để em gọi cho cô em. Tối hôm đó nghĩ lại thấy mình quá đường đột, còn chưa quen cô giáo của bạn gái anh mà đã đưa ra yêu cầu như vậy, tự cảm thấy thật ngại ngùng. Hôm sau tôi gọi điện thoại cho bạn gái anh nói: hay là thôi đi, lần sau có cơ hội rồi tính. Bạn gái anh nói: em đã gọi cho cô giáo rồi, cô nói người như anh phải nhanh chóng gia nhập ngành giáo dục, cho nên cô giáo em đồng ý muốn gặp anh. Nhân duyên này đã thành tựu như vậy.

Tuần đó bạn tôi lái xe đến chở tôi, sau đó đi đón cô giáo của bạn gái anh. Duyên phận trong cuộc đời này rất kì diệu, cô giáo của bạn gái anh chỉ ở cách nhà tôi có 500m, duyên phận chưa tới, cho dù là gặp mặt cũng không quen biết. Sau khi lên xe, cô giáo của bạn gái anh quay đầu lại, câu đầu tiên cô nói khiến tôi rất chấn động: dạy học hơn ba mươi năm, các học sinh đã dạy cho cô rất nhiều thứ. Đối với người chưa đi dạy như tôi, lời nói như vậy gần như chưa từng nghe qua, thông thường hình ảnh của giáo viên sẽ là chỉ học sinh nói, chỗ này sai rồi, chỗ kia sai rồi. Nhưng cô lại cảm nhận sâu sắc rằng nhờ đủ loại vấn đề của con trẻ mà đã giúp cô nâng cao trí tuệ, cũng nâng cao kinh nghiệm giáo dục. Khi một người giáo viên dùng thái độ như vậy để dạy học sinh, đương nhiên học sinh sẽ có ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với thầy cô, cũng vô cùng cảm ân thầy cô.

Tiếp đó cô nói: lúc học sinh phạm lỗi, cũng là lúc xuất hiện cơ hội dạy bảo chúng, cho nên không được tức giận vô lý. Từ kinh nghiệm này mà tôi thể hội được

rằng, nếu như sinh viên đại học sư phạm lúc còn đang ở trên ghế giảng đường, vẫn chưa tốt nghiệp đi dạy mà có thể học được từ những giáo viên có kinh nghiệm như vậy, vậy thì con đường dạy học sau này của họ có lẽ sẽ bớt đi đường vòng rất nhiều, hơn nữa tâm thái đúng đắn thì phương hướng liền đúng đắn. **Chúng ta cũng thể hội sâu sắc được rằng, giới giáo dục nhất định phải coi trọng luân lý, chỉ cần coi trọng luân lý mới có thể không ngừng truyền đạt lại những kinh nghiệm quý báu này.** Nếu như không có luân lý, giáo viên trẻ như chúng tôi vừa tốt nghiệp, nhìn thấy các giáo viên tiền bối liền nói: anh xem, lý luận mà tôi học anh chưa được học qua. Tâm ngạo mạn vừa sanh ra thì trưởng bối có chỉ bảo không? Không thể nào, bởi vì chúng ta không tiếp nhận.

Giáo dục tâm lý học, giáo dục triết học cận đại đã dạy cho con trẻ trở thành thế nào? Có tốt hơn không? Vậy thì có phải là cái mới sẽ tốt hơn không? Phải thận trọng, thận trọng! Chúng ta học lý luận giáo dục một năm, thực sự còn không bằng một chương Học Ký trong sách “Lễ Ký” của triết học giáo dục truyền thống, chương này trong sổ tay của chúng ta có. Thực ra chuyện quan trọng nhất trong học tập là gì? Lập chí hướng! Đoạn đầu tiên nói cho chúng ta biết, “kiến quốc quân dân, giáo học vi tiên”, muốn cứu một đất nước, giáo dục mới là căn bản. Người đọc sách nhìn thấy liền biết, hóa ra học tập quan trọng trước tiên phải lập chí, như vậy thì cái rề này họ cảm đúng rồi. Nhưng mà chúng ta tiếp nhận giáo dục tâm lý học, không được học giáo dục truyền thống, mà những lý luận giáo dục này được thực nghiệm từ đâu mà ra? Lấy cái gì để thí nghiệm? Chuột, mèo, chó. Vậy thì những thí nghiệm này dạy con người thành cái gì? Động vật! Đúng vậy, dùng hành vi của động vật dạy người, vậy thì người sẽ biến thành cái gì? Thế hệ sau không cha không mẹ, không có đạo đức nhân nghĩa. Cho nên không phải mới thì sẽ tốt.

Chúng ta cùng xem câu của Mạnh Tử, nhân nghĩa lễ trí mới là bốn đức hạnh của con người, nếu như không có bốn đức hạnh này thì không khác gì cầm thú, đây mới là dạy làm người, mới là giáo dục. Mạnh Tử nói: “Lòng thương xót là khởi đầu của đức nhân; lòng hổ thẹn là khởi đầu của đức nghĩa; lòng khiêm nhượng là khởi đầu của đức lễ; lòng phân biệt phải quấy là khởi đầu của đức trí”. Cho nên nhân nghĩa lễ trí cũng giống như hai chân hai tay của con người vậy, nếu như không có nhân nghĩa lễ trí thì con người này không toàn vẹn, vậy thì không khác gì với cầm thú, có gì khác biệt so với cầm thú không? Đối với thời đại này, chúng ta phải rất cẩn thận? Tri thức càng bùng nổ thì tà tri tà kiến trong đó càng nhiều.

Có một quyển sách rất nổi tiếng, gọi là “Cha giàu cha nghèo”, bạn nào từng đọc qua mời giờ tay? Ồ, mọi người đều là học sinh ngoan của sư trưởng, một môn thâm nhập, không xem ti vi linh tinh, không xem sách linh tinh, tùy hỉ công đức với mọi người. Trong cuốn sách này có nói rằng, từ nhỏ phải để cho con trẻ tự mình quản lý tiền, nền tảng như vậy cũng hay. Trong sách kiến nghị rằng, nếu như con trẻ làm việc nhà, bạn thưởng tiền cho chúng, khích lệ chúng, cho chúng hai đồng, ba đồng. Có một cô phụ huynh xem xong liền nói với con gái mình, con giúp mẹ giặt quần áo, mẹ cho con ba đồng; con giúp mẹ rửa chén, mẹ cho con hai đồng, liệt kê ra một bảng lương. Cô tới chỗ chúng tôi kể rằng, thật sự rất có hiệu quả, con gái cô vốn rất lười biếng, đột nhiên trở nên vô cùng chăm chỉ. Có hiệu quả hay không? Tổ tiên dạy rằng phải thuận theo tự nhiên, rất có đạo lý, nếu như không thuận theo tự nhiên, muốn nhanh chóng thì nhất định sẽ có tác dụng phụ, dục tốc bất đạt. Nhưng mà bị chủ nghĩa công danh lợi lộc dắt mũi, con người hiện nay muốn điều gì đều phải được mau chóng giải quyết, như vậy không tương ứng với tự nhiên.

Ví dụ như, Đông y và Tây y khác nhau, Tây y nhấn mạnh tốc độ nhanh, chảy nước mũi chỉ cần uống thuốc thì liền không chảy nữa; bị ho mà uống thuốc thì chỉ một ngày hai ngày là không ho nữa, nhìn thì có vẻ rất hiệu quả. Chúng ta chú ý nhé, đứa trẻ nào thường uống thuốc, liệu càng uống có càng khỏe mạnh không? Có người bị bệnh tiêu đường nào đi chữa Tây y, sau đó nói bệnh của tôi đã khỏi không? Đều là càng ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa uống quá nhiều thuốc tây sẽ làm tổn thương gan, thận, xuất hiện rất nhiều biến chứng. Tại sao lại chảy nước mũi? Chúng ta phải tìm hiểu nguyên nhân từ triệu chứng, tại sao con người lại mưng mủ? Đây là do hệ miễn dịch của chúng ta đang đánh nhau với virus bệnh, sau khi đánh nhau xong thì thể của chúng sẽ trôi ra ngoài. Cho nên bạn nhìn thấy nước mũi, bạn phải chấp tay nói với chúng: vất vả cho các bạn rồi. Chúng đang liều mạng vì thân thể chúng ta, bạn làm sao có thể tiêu diệt chúng chứ.

Con người không biết được phải đi tìm hiểu nguyên nhân thật sự, bởi vì khi virus bệnh tiến vào cơ thể, cơ thể con người tỉnh vì như vậy, sẽ khởi động hệ thống miễn dịch. Tại sao lại sốt? Chúng ta xem hai bên giao chiến, đao kiếm va vào nhau thì sẽ tóe ra lửa, vì vậy mà phát sốt, thân thể nóng lên, cho thấy hệ miễn dịch của bạn đang nghiêm túc đánh trận. Lúc này không nên uống thuốc, nếu uống thuốc tây, chúng nhìn thấy virus sẽ giết, mà nhìn thấy hệ miễn dịch cũng giết. Bây giờ có một phương pháp giúp bạn trở nên vô cùng giàu có, bạn chỉ cần phát minh ra một loại thuốc chỉ giết virus bệnh, không giết hệ miễn dịch, bảo đảm bạn sẽ trở nên giàu có chỉ sau một đêm. Nhưng mà hiện nay có loại thuốc như vậy không? Chưa có. Cho nên sau khi

uống thuốc, xấu cũng giết, tốt cũng giết. Chúng ta thấy con trẻ uống thuốc hai ba ngày, sắc mặt rõ ràng trở nên ốm yếu, hơn nữa lại bị chán ăn, bởi vì vi khuẩn tốt ở trong dạ dày đã bị giết sạch. Chúng càng chán ăn thì đồ ăn vào càng không thể hấp thu chất dinh dưỡng, chuyển biến càng ngày càng xấu. Đứa trẻ như vậy, một khi có dịch cúm là sẽ phải đi gặp bác sĩ, nếu như nhìn từ nhân quả thì có thể là do đời trước thiếu nợ bác sĩ không ít tiền.

Chuyển biến xấu này sẽ diễn ra đến lúc nào? Không chừng cha mẹ phải lo lắng cho sức khỏe của đứa trẻ này cả đời. Tôi nhớ lúc nhỏ đi khám bác sĩ tây y, vị bác sĩ này rất có y đức, thấy bệnh của tôi không quá nghiêm trọng thì bác sẽ nói với tôi, về nhà uống nhiều nước ấm, nghỉ ngơi nhiều, không cần tiêm, không cần uống thuốc. Bác sĩ hiện nay thì như thế nào? Không chỉ uống thuốc, còn tiêm mỗi bên một mũi. Thực ra có đôi lúc cũng không thể hoàn toàn trách bác sĩ, hiện nay mọi người như thế nào? Người đi khám bệnh hình như nếu không tiêm hai mũi thì trong lòng không yên tâm, không truyền nước biển mấy tiếng thì cảm thấy sao sao đó. Cho nên nhận thức đúng đắn rất quan trọng, khi bị sốt, chỉ cần không bị sốt quá cao thì sẽ không tổn thương cơ thể, chúng ta nên để cho trẻ nằm gối lạnh. Khi con trẻ thường xuyên đánh trận với virus bệnh, hệ thống miễn dịch của chúng sẽ dần dần hoàn thiện vào lúc hai ba tuổi, khi hệ miễn dịch hoàn thiện thì cả đời nhận được lợi ích. Trong y học con người đều muốn mau chóng hết bệnh.

Trong quá trình giáo dục con cái, con người cũng muốn mau chóng. Có phụ huynh tới gặp chúng tôi nói chuyện về vấn đề của con cái, sau khi trò chuyện với anh xong, chúng tôi cũng kiến nghị anh, “băng dày ba thước không phải do một ngày trời lạnh”, vấn đề của con cái đã tồn tại nhiều năm rồi, hiện nay chúng ta phải chuẩn bị tâm lý phối hợp mất nửa năm đến một năm, dần dần hành vi của con trẻ sẽ được sửa đổi. Anh phụ huynh này vừa nghe nửa năm một năm, sắc mặt có chút không tự nhiên, chắc là trong lòng đang nghĩ: tôi làm gì mà có nhiều thời gian như vậy! Lúc sắp rời đi anh nói: cảm ơn thầy, cảm ơn! Sau khi rời đi, từ đó trở đi anh còn quay lại không? Không quay lại lần nào nữa. Nhưng mà nếu anh đọc được một tin ở trên báo, chỉ cần bỏ ra ba ngàn đồng, năm ngàn đồng, ba ngày huấn luyện tập trung, bảo đảm dạy ra thiên tài, tôi tin rằng số người ghi danh sẽ như thế nào? Đua nhau kéo đến đông nghẹt. Con người đều muốn mau chóng, bởi vì tham lam mau chóng mà không sanh ra được lí trí, hiện tượng như vậy là nghe lừa gạt chứ không nghe khuyên nhủ, cho giả là thật. Chúng ta phải suy nghĩ đến tư tưởng của con người hiện nay, thực sự là có rất nhiều người chịu ảnh hưởng của chủ nghĩa công danh lợi lộc, đến người làm giáo viên như chúng tôi cũng vậy.

Cho nên kinh nghiệm của các giáo viên đi trước vô cùng quý báu, chúng ta muốn tu Phổ Hiền thập nguyện, muốn “thỉnh chuyển pháp luân, thỉnh Phật trụ thế”. Gặp giáo viên tốt như cô giáo của bạn gái anh, không thể chỉ một mình tôi học, tôi phải để cho rất nhiều bạn bè, bạn học cùng tới nghe cô giáo này dạy. Dạy như thế nào? Không chỉ nhìn vào một tiết học, hiện nay rất nhiều tiết học dự giờ, dự giờ như thế nào? Chuẩn bị hai ba tuần, sau đó dạy bốn mươi phút, có thể nhìn thấy điều gì? Tốn rất nhiều thời gian để làm một số dụng cụ dạy học, sau đó dạy bốn mươi phút. Dạy xong tiết học đó, giáo viên ngồi bệt xuống đất, mệt muốn chết, như vậy có chân thật không? Không chân thật. Giáo viên phải dạy như thế nào cho chúng ta xem? Xem từ tiết học đầu tiên cho đến tiết cuối cùng, hơn nữa cũng không được cố ý chuẩn bị, bình thường chỉ dạy, dẫn dắt học sinh như thế nào thì cứ chân thật làm như vậy. Sau đó rất nhiều bạn bè tôi đưa đồng nghiệp của họ tới, còn có một vị giáo sư của trường đại học sư phạm, luân phiên đưa sinh viên các lớp tới, một lần có khoảng mười sinh viên tới, còn xếp hàng để tới nghe cô Trần dạy học. Sinh viên khóa này của trường đại học sư phạm đi thi đều vô cùng thuận lợi, giáo viên chủ khảo của họ còn nói, mọi người vẫn chưa từng dạy học đúng không? Tại sao lại có thể hiểu được những quan niệm này? Thực sự coi trọng luân lý, có tâm thọ giáo thì sẽ nhận được lợi ích lớn.

Tôi nhận được sự chỉ bảo của các thầy cô tốt như vậy, lúc chính mình làm giáo viên thì cũng phải kì vọng chính mình, **“Thầy dạy kinh điển thì dễ gặp, thầy dạy làm người thì khó tìm”**, chúng ta phải **“học làm mô phạm cho người, hành làm khuôn mẫu cho đời”** mới được. Cho nên quan hệ thầy trò phải giữ chữ tín. Năm đầu tiên tôi chủ nhiệm lớp, trước đây tôi cũng từng kể, bởi vì muốn tạo sự tín nhiệm với học sinh nên tôi mua bánh, nấu đồ ăn nhẹ cho chúng ăn. Có một vị phụ huynh, là ba của học sinh, hôm đó trường chúng tôi tổ chức đại hội thể thao, phụ huynh mang theo rất nhiều nước ngọt lên lầu. Anh chọn đúng thời gian chúng tôi ra sân vận động xếp hàng, anh dự định để nước ngọt ở đó rồi mau chóng rời đi. Rất nhiều phụ huynh không quen nói chuyện cùng thầy cô, tại sao vậy? Bởi vì không thường liên lạc, dần dần sẽ xa cách. Nếu như thường xuyên liên lạc, tự nhiên sẽ không xa cách nữa. **Cho nên giáo dục trong gia đình hiện nay cần phải xoay chuyển, phải dựa vào các thầy cô trong trường, bởi vì phụ huynh không được bồi dưỡng về giáo dục, mà thầy cô đã có nền tảng, nếu thầy cô giáo chịu dụng tâm làm thì tương lai sẽ có rất nhiều gia đình nhận được lợi ích.**

Từ hành vi của phụ huynh này mà tôi có thể cảm nhận được chắc anh cũng không thường nói chuyện với thầy cô, có chút hồi hộp. Anh nói với tôi: con trai tôi

chịu nghe lời thầy, không chịu nghe lời thầy giáo trước đây. Tiếp đó anh nói: con trai tôi kể rằng, vị thầy trước đây nói mọi người cùng nhau ăn cơm, nhưng mà mỗi lần học sinh còn chưa ăn cơm, đang xới cơm thì thầy đã bắt đầu ăn rồi. **Chỉ một câu nói “mọi người cùng nhau ăn cơm”, nếu như thầy cô không làm được, trong lòng học sinh sẽ như thế nào? Từng chút một đánh mất đi sự tin tưởng.** Cho nên làm thầy cô, làm phụ huynh, từng lời nói cử chỉ phải vô cùng thận trọng, coi trọng, như vậy sẽ trở thành tấm gương giữ chữ tín cho con trẻ.

Tiếp đó anh nói: thầy cũng nói mọi người cùng nhau ăn cơm, nhưng thầy đều ăn sau học sinh. Tại sao tôi lại ăn sau học sinh? Bởi vì lúc học sinh đang xới cơm, tôi có thói quen thường dạy tục ngữ cho chúng. Ví dụ như tuần này nói tới hiếu đạo, tôi sẽ thu thập một số tục ngữ có liên quan tới hiếu đạo. Tại sao lại dạy tục ngữ? Bởi vì tục ngữ là tinh hoa trí tuệ mà tổ tiên của dân tộc chúng ta để lại, giống như câu “nuôi con mới hiểu lòng cha mẹ”, khi chúng ta ôm con cái ở trong lòng, cảm nhận được sự vất vả khi nuôi dưỡng chúng, lúc này mới nhớ tới ân đức của cha mẹ vô cùng lớn. Cho nên mỗi lần trước khi ăn cơm tôi đều dạy học sinh một câu tục ngữ, sau khi dạy xong tôi bắt đầu đi xung quanh kiểm tra. “Với ăn uống - chớ kén chọn”, sao món này con lại gấp ít như vậy? Có cần thầy gấp thêm giúp con không? Học sinh trả lời ngay lập tức “con không cần ạ”, tự mình ngoan ngoãn miễn cưỡng gấp thêm một ít. Tôi đi kiểm tra một vòng như vậy rồi ngồi xuống nghỉ ngơi một xíu, có một số em ăn nhanh thì đã ăn xong rồi, sau đó tôi mới từ từ dùng bữa. Ánh mắt của con trẻ rất sắc bén, đôi tai cũng rất nhanh nhạy, mà không chỉ có một đôi mắt hay một đôi tai, mà là mười mấy đôi mắt đôi tai đang nhìn đang nghe. **Trong quá trình tu học chúng ta cảm nhận được dạy học có thể nâng cao cảnh giới, bởi vì những em nhỏ này là Bồ Tát, lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào bạn, xem bạn có làm được hay không? Nhờ vậy mà không thể không nâng cao tâm cảnh giác.**

Sau đó tôi từ Úc trở về Đài Loan, thời điểm đó tôi ở nhà cô Dương, bạn học cùng trường đại học sư phạm biết tôi đã trở về liền gọi điện thoại cho tôi, anh nói trường anh có một lớp rất khó chủ nhiệm, là lớp khó dạy nhất của trường, hỏi tôi có muốn dạy thay không? Nếu anh ấy không nói khó dạy thì chưa chắc tôi đã có hứng thú, anh vừa nói khó dạy xong tôi liền rất hứng thú, “không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con”. Mà quan trọng hơn là kinh nghiệm của chúng ta tích lũy càng nhanh thì lứa học sinh sau càng nhận được lợi ích hơn, cho nên phải nắm lấy cơ hội rèn luyện này để học tập nhiều hơn. Bởi vì thầy chủ nhiệm lớp này đã dạy học 40 năm, sắp bước vào học kì 2 lớp sáu, thầy không muốn dạy nữa, cảm thấy quá mệt nên quyết định xin nghỉ hưu, cho nên học kì hai này phải tìm người tới dạy thay.

Thầy lấy danh sách học sinh đưa cho tôi, giới thiệu từng em một cho tôi nghe, thầy nói: em này là bà nội nuôi, rất nghịch; em này ba mẹ li hôn, kể cho tôi nghe rất nhiều tình trạng gia đình của các em. Sau khi nói xong, tôi thật sự cảm thấy lo lắng cho các em nhỏ này, gần như một phần ba gia đình không toàn vẹn. Trong lớp có mười chín em học sinh nam, thầy kể xong liền nói với tôi: chỉ có bốn năm đứa này khá ngoan, những đứa khác không ngoan. Tôi nghe xong câu này, trong lòng không cảm thấy lo sợ, mà ngược lại nhớ đến câu nói của cô Trần **“học sinh phạm lỗi là cơ hội để chúng ta dạy chúng”**, sự chỉ dạy của cô Trần cũng ảnh hưởng đến cuộc đời dạy học về sau của tôi. Khi chúng ta có thái độ kiên định như vậy, học sinh có cảm nhận được không? Chúng có thể cảm nhận được.

Trong quá trình dạy học tôi có một thái độ, bởi vì xã hội hiện nay con người quá coi trọng công danh lợi lộc, thậm chí đến cha mẹ cũng không biết thực sự phải làm sao mới là yêu con cái. Cho nên hiện nay tỉ lệ tự sát có cao không? Rất cao, trạng thái nội tâm của những người tự sát như thế nào? Tuyệt vọng. Con người tại sao lại tuyệt vọng? Không cảm nhận được sự ấm áp, không cảm nhận được sự quan tâm. Mối quan hệ giữa giáo viên và học sinh là duyên phận khó có được, chỉ cần thật lòng đối xử với chúng, chúng nhất định sẽ cảm nhận được thầy cô suy nghĩ cho chúng, chỉ cần cảm nhận được thầy cô yêu thương bảo vệ chúng, chúng tuyệt đối sẽ không đi vào bước đường cùng. Chỉ cần cuộc đời về sau gặp phải vấn đề gì, chúng sẽ tìm ai? Quay lại tìm thầy cô. Lúc đầu mới đi dạy, suy nghĩ của tôi là cứ dạy ở một trường, dạy cho đến già cũng không rời đi, như vậy mỗi một khóa học sinh đều có thể quay lại tìm tôi. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, sau khi dạy học được một năm thì càng hiểu được chỗ còn thiếu sót của bản thân, lại cảm nhận được giá trị của văn hóa, cho nên tôi mới nghỉ việc tới học viện của chúng ta học tập, học tập giáo dục của Nho gia, giáo dục của đức Phật.

Sau khi tôi chủ nhiệm lớp này thì bắt đầu trải qua hồi ức bốn năm tháng rất đẹp đẽ. Vừa bước vào lớp liền biết được tứ đại thiên vương của lớp, không phải Quách Phú Thành, mà là bốn học sinh thường xuyên bị phạt đứng. Nhưng mà sau khi tìm hiểu về chúng thì biết được, những đứa trẻ này cũng rất thiện lương, chỉ là không giữ phép tắc thôi, chỉ cần dẫn dắt chúng, chúng cảm nhận được thầy cô rất có nghĩa khí, chúng cũng bằng lòng ngày một trở nên tốt hơn, báo đáp sự yêu thương bảo hộ của thầy cô. Trong đó có một em học sinh, biểu cảm trên mặt của em không tốt lắm, cảm giác như tôi thiếu tiền em không trả vậy. Tôi gọi em tới hỏi: thầy có đắc tội em không? Em nói không có. Tiếp đó tôi hỏi, vậy sao sắc mặt em khó coi vậy? Từ khi nào mà sắc mặt em trở nên như vậy? Em học sinh này nói: từ học kì một lớp năm. Đến lúc

nào trở thành như vậy em ấy đều nhớ rất rõ, biết rất rõ, con trẻ không khờ đâu. Tiếp đó tôi nói với em: biểu cảm của em như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm, hình như em thấy người khác không vừa mắt, sau này em phải thả lỏng một chút, cười nhiều hơn một chút. Tôi nói xong em ấy có cười không? Không hề. Em nói vâng. Vậy lúc này phải làm như thế nào? Bạn có thể nói với em ấy rằng, “sao em không nghe lời vậy?”, như vậy thì quá nôm nong. Bởi dường như sự tín nhiệm phải từng chút từng chút một, nếu không thì không phải chúng ta yêu thương bảo vệ chúng, mà là khống chế chúng, “em ngoan ngoãn cho thầy”, như vậy sẽ phản tác dụng.

Sau đó có một số việc tôi sắp xếp cho em đi làm, bởi vì tôi nghe một số bạn nói về em ấy, nói rằng thời gian này em đều giúp mẹ bán quần áo ngoài chợ. Đứa trẻ lớp sáu rất sĩ diện, vậy mà lại biết ra chợ giúp mẹ bán quần áo, cho thấy rằng em rất hiếu thảo, chỉ cần đứa trẻ có tâm hiếu thảo thì rất dễ uốn nắn chúng, dễ dẫn dắt chúng. Trong khoảng thời gian đó, tôi rất ít quay lại phòng làm việc của giáo viên, mà thường ngồi ở lớp học sửa bài tập. Sửa bài tập không phải là mục đích thật sự, mục đích thật sự của tôi là gì? Mở thuận phong nhĩ của tôi ra, thu thập tình báo của học sinh, nếu không trong khoảng thời gian ngắn làm sao nắm được tình hình của chúng? Mọi người có cảm thấy tôi rất gian trá không, nhưng mà thiên ác phải xem tâm như thế nào, nhờ vậy tôi mới có cơ hội hiểu về tình trạng của học sinh, hiểu được cá tính của chúng.

Tôi sắp xếp cho em làm sao đỏ của trường, em đứng ở cầu thang, ngó chừng các em học sinh lớp nhỏ hơn: không được chạy lung tung, không được chạy ở hành lang, nào, qua đây, ghi tên lại, lần sau không được phạm phải nữa. Em làm cảnh sát thì có phải tuân theo pháp luật không? Em ấy đi trong sân trường, các em lớp nhỏ hơn đều nhìn vào em, dần dần hành vi của em được sửa đổi. Có một hôm tôi nói với em, bởi vì tôi phát hiện em rất có chính nghĩa, tôi nói thầy để em làm lớp trưởng được không? Em hết hồn nói: không được, không được, không thể được. Tôi học được phương pháp này từ thầy dạy tiểu học của tôi, dự định để em làm lớp trưởng. Kết quả là tôi phải khuyên em mãi: hay là em làm thử một tuần thôi. Em miễn cưỡng đồng ý. Làm được một tuần xong thì không rút lui được nữa, phải làm tới cuối học kì.

Ngoài năng lực làm việc, tôi cũng phải thường tạo cơ hội cho em, khen ngợi khẳng định em, trong quá trình học tập, ví dụ như học môn toán, em ấy rất chuyên tâm, tư duy nhạy bén, trả lời vấn đề rất tốt, ngay lập tức tôi nói: các em xem bạn ấy có thể suy nghĩ từ góc độ này, bạn ấy rất thông minh, chỉ cần chăm chỉ thì sau này ắt không tầm thường. Từng chút từng chút một sẽ đánh thức tâm tự tin của em. Bài kiểm tra một tiết lần thứ hai em đứng thứ năm của lớp, tiến bộ rất nhiều. Sau đó tôi nghe

sư trưởng dạy phải thường mời khách, thường tặng quà, cho nên tôi chọn ra một số em có đóng góp cho lớp, còn có em lớp trưởng này cùng nhau đi ăn cơm, hẹn nhau ở cổng trường. Mẹ em chạy xe máy chở em tới, vừa nhìn thấy tôi liền nói một tràng dài, mấy lời cô muốn nói không biết đã nhin bao lâu rồi! Câu đầu tiên cô nói: thầy Thái, con trai tôi đi học năm năm rồi, chưa từng có một thầy cô nào nhìn tới nó. Con cái đều là bảo bối của cha mẹ, câu nói này từ miệng một người mẹ nói ra, tháng ngày của người mẹ này trôi qua có dễ chịu không? Không dễ chịu. Cho nên sự công hiến từng chút từng chút một của người làm giáo viên chúng ta sẽ mang lại sự an ủi rất lớn cho cha mẹ học sinh.

Người mẹ nói ra lời này, tôi liền ngăn cô lại, tôi nói với cô: đứa trẻ này rất có tiềm năng, từ lúc em làm lớp trưởng, chuyện tôi giao cho em làm đều xử lý rất tốt, có năng lực làm lãnh đạo, cũng có năng lực làm việc. Tư duy học môn toán của em cũng rất nhanh nhạy, chỉ cần duy trì thì sau khi lên cấp 2, thành tích sẽ càng ngày càng tốt. Khen ngợi học sinh phải cụ thể, như vậy phụ huynh nghe xong sẽ cảm thấy là thật. Mặc dù tôi nói với mẹ em, những trên thực tế là đang nói cho ai nghe? Em ấy đang đứng ở đó, nghe thầy nói mấy phút, những lời này sẽ lưu lại trong tâm em bao lâu? Tâm chân thành sẽ cảm động người khác.

Cuối kì tổ chức lễ tốt nghiệp, chúng tôi phải đưa học sinh ra khỏi cổng trường. Sau khi tặng quà xong vẫn còn dư lại một phần, tôi cảm thấy trong vận mệnh đã có sự sắp xếp, để tôi nắm lấy cơ hội này. Tôi nói với học sinh: phần thưởng sau cùng này, chúng ta tặng cho bạn có tiến bộ nhiều nhất trong đối nhân xử thế, trong công việc, trong học tập của học kì này, nào, mọi người đề xuất xem. Đương nhiên mọi người đều đề xuất lớp trưởng, em ấy liền lên nhận quà, cầm quà đi về chỗ ngồi, nam nhi mà vừa ngồi xuống liền bắt đầu khóc. Tôi đứng trên bục giảng nhìn cái là biết ngay, khi tôi làm giáo viên mới cảm thấy khi xưa mình rất ngốc, bởi vì lúc học tiểu học tôi hay trốn ở phía dưới, cứ cho rằng thầy tôi không nhìn thấy.

Nhìn thấy em ấy trong lòng tôi nghĩ, tôi là người từng trải, đời này của tôi sẽ không khóc vì đau lòng, mà chỉ khóc vì cảm động. Trong lòng tôi muốn nói, nếu như lát nữa em ấy vẫn tiếp tục khóc thì sẽ tới an ủi một chút. Sau đó xếp hàng đưa ra khỏi cổng trường, đi một đoạn đường này, quay đầu lại thấy em vẫn khóc rất đau lòng, tôi bước tới chỗ em, dùng tay trái của tôi nắm lấy tay em, đang định dùng tay phải vỗ vai em rồi nói: đừng khóc nữa! Kết quả là tay trái tôi vừa nắm lấy tay em, sau khi nắm tay tôi đứa trẻ này lớn tiếng hét: cảm ơn thầy, cảm ơn thầy! Cứ hét mãi như vậy. Lúc này tôi bị rung động bởi “dòng điện” từ thái độ của em, cũng rung rung nước mắt. Không thể mất kiểm soát, phải đưa các em ra bên ngoài, tôi bắt đầu hít thở thật

sâu mấy lần, đi tới đầu hàng, đưa chúng ra ngoài. Sau khi đưa chúng ra ngoài, **tôi trở lại sân trường, đột nhiên cảm nhận sâu sắc được rằng, không phải tôi dạy em học sinh này, mà là em ấy giúp tôi học được một bài học quan trọng khi làm thầy giáo.** Em ấy dạy tôi rằng, không có đứa trẻ nào không thể dạy, chỉ xem chúng ta có đủ chân thành hay không thôi. Được rồi, tiết học hôm nay tới đây thôi, cảm ơn mọi người.